

НАПРЕД КЪМ КЛАСИКАТА

(Продължение от стр. 1)

ски. Тук искам да добавя, че моята работа намери в лице то на колегите ми — Г. Делиганев, диригента Хр. Стоев, пианиста Т. Джаков, хормайсторите Ал. Ангелова и Г. Коджаманов — стабилна подкрепа. Те стояха от първата до последната нота до произведението.

Г. ДИМИТРОВ: Срещата с Хайдн е школа за всеки музикант. За първи път правя „Годишните времена“, но ако след двадесет години се върна отново към тях, пак ще премина през тази Хайднова школа. Това е неотъятна партия тура — човек може да се за мисли над всеки тон, над всяка фраза, да намира все нови и нови решения, подобно на шахматна задача. А това е цялостно обогатяване не само за диригента, но и за оркестъра.

В. АРНАУДОВ: Мисля си какъв голям стимул е истинската музика, какъв голям трамплин е тя за развитието на хора. Ние подготвяме произведението от края на октомври. Изуми ме огромната амбиция у певците, която не се декретира от никакви норми. Освен от живата музика на Хайдн.

И. ИЛИЕВА: Освен това, този сезон хор „Родина“ навършва 45 години от основаването си и е подходящо този малък юбилей да бъде отбелязан с такова крупно произведение.

Насочвам разговора към чисто естетическите проблеми на ораторията. Тя носи в себе си смислова двузвучност, която би могла да се изведе по разни пътища. Решаващ е подходът в трактовката на сюжета и съдържанието на произведението.

Г. ДИМИТРОВ: Като една от най-сериозните творби на Хайдн ораторията е събрала цялата му мъдрост и талант. Демократичният характер на произведението, според мен, не бива да подлъгва изпълнителя, не трябва да го води само към тази крайност. Обратно, той трябва да се мъчи да намери хармонично разположение във времето на всички компоненти, заложенни в творбата.

В. АРНАУДОВ: Произведението ще се дирижира от Георги Димитров. Той си има своя концепция. Много се радвам, че именно той ще бъде диригент на продукцията — вярвам в неговите качества на музикант и професионалист. А що се отнася

лично до мен, смятам, че биговото и философското начало в ораторията трябва да намерят обща линия. Тогава ще се получи и онова силно въздействие, което търсим.

И. ИЛИЕВА: Интересни са и проблемите на съвременния подход към класиката, на онова сложно в естетически и психологически план приближаване на 18 към 20 век.

В. АРНАУДОВ: Ако ние обръщаме поглед към класиката, то е, защото тя има много общи черти с наше съвремие. Бих отишъл и по-нататък — тук може да се говори за великия хуманизъм на Хайдн и на големия син на България Г. Димитров. Разбира се, става дума за хуманизъм, изявен и реализиран по различен начин, но все пак, свързан с идеята за доброто в най-общ философски план. Не случайно това произведение попада в програмата на фестивала, когато честтуваме 100-годишнината на Г. Димитров.

Г. ДИМИТРОВ: Освен това произведението носи философско обобщение, което има смисъл не само за 18 век, то се простира над всички времена и епохи. Това е идеята, че целият живот на човека преминава през различ

ни метаморфози, но остава доброто, което той е награвил за хората. А що се отнася до технологичната сфера на съвременното третиране на класиката, аз го търся преди всичко в звука на оркестъра. Нашият звук се отличава генерално от звука на малките Хайднови оркестри — той е динамичен, активен, продуциран със съвременна експресивност на израза.

И. ИЛИЕВА: Вече предвкушам плодотворното сътрудничество, на тази рядко среща на близост между две силни индивидуалности, със своя дума, продуциран със съвременното изкуство. Тъкмо за това си позволявам да насоча разговора към детайлите на лабораторния процес.

Г. ДИМИТРОВ: За първи път работя с хор „Родина“ и трябва да изразя дълбокото си удовлетворение от това сътрудничество.

В. АРНАУДОВ: В същност, нашето сътрудничество с оркестъра има стара история, преминала през много творби на кантатно-ораториалната музика. Така че намирам за естествено и сега да имаме за партньор Русенската филхармония.

Г. ДИМИТРОВ: В нашата съвместна работа с Васил Арнаудов обсъждаме, вглеждаме се във всяка фраза, във всяко темпо, в шриховете, която е сериозен проблем в тази музика; спираме се на текстурните проблеми, на връзката с литературния текст, който е един от формообразуващите елементи в ораториалната музика.

В. АРНАУДОВ: Не намирам, че имаме някакви разногласия с Георги Димитров. Разбира се, не съществува свършена еднаквост, но ако има различия в детайлите, те не могат да се нарекат разногласия. В края на краищата, последната дума има диригентът, който ще застане на диригентския пулт. В същност моята лабораторна работа вече завърши. А това, което ми предстои да правя, е да продължа да сътруднича на Георги Димитров. Така че нашето сътрудничество ще продължи до последната репетиция.

И. ИЛИЕВА: Остават само няколко дни до русенската премиера на „Годишните времена“. Затова от сърце ви пожелавам „На добър час!“
Разговора води
Ива ИЛИЕВА